

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΠΟΡΕΥΣ

« Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τῷ σπείραι
τὸν σπόρον αὐτοῦ ». Λουκᾶς, η' 5

1

παπᾶς τοῦ χωριοῦ μὲ τὸ τριμμένο
ράσο, τ' ἄσπρα γένεια, τὴ γαλήνη,
περνᾶει μέσ' στὸ χωράφι τ' ὠργωμένο
κι' ἀπλόχερα τὸ σπόρο γύρω ἀφήνει.

Μὲ κινήματα ἀργά, σάμπως νὰ δίνη
στὴ μάννα γῆ εὐλογίες, τὸ διαβασμένο
σιτάρι του σκορπάει μ' ἐμπιστοσύνη
στὸ πατρικό του χῶμα τὸ βρεγμένο.

« Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ... » κι' ἀργοσαλεύουν
σὲ ψαλμό, ἀλληλούϊα λὲν τὰ χεῖλη...
Χινόπωρο, στοιβὲς τὰ φύλλα ρεύουν

στὰ χαντάκια πεσμένα. Μὰ τοῦ Ἀπρίλη
τὸ φῶς μέσ' στὴν ψυχὴ του ὁ γέρος φέρνει
καθῶς, σὰ βιβλικὸς λευίτης, σπέρνει...

2

Θεοφάνεια. Ὁ οὐρανὸς πανηγυρίζει.
Ἐνα ἄσπρο περιστέρι φεύγει ἀπάνου.
Μ' ἓνα κλωνιὶ ὁ παπᾶς δεντρολιβάνου
μ' ἀγιασμὸ τὸ γρασίδι του ραντίζει.

Ἡ δέηση κρίνος μέσα του κι' ἀνθίζει,
 γιὰ τὸ δικό του τὸ ψωμί, γιὰ τοῦ ζητιάνου.
 Ἐὰ μυστικά τὰ λόγια μουρμουρίζει
 πὸν λένε γιὰ τὸ θάμα τοῦ Ἰορδάνου.

Καὶ πέρτει τὸ νεράκι τ' ἁγιασμένο,
 διαμίντια ὄγρᾶ, στὸ πρῶσινο χωράφι.
 Σὲ κάθε ἀλλάκι πέρτει χλοῖσμένο,

στὰ φύτρα, στ' ἀγριολούλουδα, στ' ἀγκάθι,
 πέρτει στὸ νέο σιτάρι καὶ στὸ βάτο,
 καὶ στὸ σκορπιὸ πὸν κρύβεται ἀπὸ κάτω.

3

Καὶ νά, τοῦ Θεριστῆ τοῦ μῆνα ἡ ὥρα,
 τῶν ἔργων καὶ τῶν κόπων ἡ μητέρα!
 Μιὰ χρυσοθάλασσα εἶναι καρποφόρα
 ὁ κάμπος πὸν γιορτάζει πέρα ὡς πέρα.

Ἐγείας κι' ὁμορφιᾶς σχήματα τώρα
 τὰ στάχυα, πὸν τρεμίζουν στὸν ἀέρα,
 μὲ ὑποταγῆ προσμένουν τὴν ἡμέρα
 νὰ δώσουν, ἱερὴ ἰθυσία, τὰ δῶρα.

Καὶ νά, ὁ καλὸς σπορέας ὁ γέρος φτάνει
 κι' ἀστράφτει πιδὸ πολὺ ἡ μορφὴ ἡ χιονάτη,
 παρὰ τὸ καλοτρόχιστο δρεπάνι.

Μὰ κόβοντας τὸ στάρι καὶ τὴν ἥρα,
 γιὰ τὸν τσιγγάνο τὸ φτωχὸ θ' ἀφήσῃ κάτι,
 γιὰ τὸ πουλάκι τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴ χήρα.